

Poválečná dilemata Ruska na Ukrajině

- editor007 | 21. června 2024

RUSKO: S ohledem na válku na Ukrajině je hlavní výzvou Ruska do budoucna nalezení rovnováhy mezi strategickým přeceňováním a podceňováním. „Vždy přeceňujeme změny, které nastanou v příštích dvou letech, a podceňujeme změny, které nastanou v příštích deseti letech,“ jak řekl Bill Gates.

Triumfalistický tón je nepřehlédnutelný v pátečním projevu prezidenta Vladimira Putina na zvláštním shromáždění vysokých představitelů ministerstva zahraničí v Moskvě, kde představil zábrany pro jednání s Ukrajinou. Rusko je zemí s vysoce kontextovou kulturou, která komunikuje implicitně a do značné míry se spoléhá na kontext.

Putin zdůraznil určité předběžné podmínky. Rusko je připraveno okamžitě ukončit nepřátelské akce, pokud Ukrajina začne stahovat své vojenské jednotky za administrativní hranice Donbasu, Záporožské a Chersonské oblasti. Jedná se o kuriózní opakování předběžné podmínky, kterou Moskva splnila v březnu 2022, kdy po jednáních v Istanbulu Ukrajina očekávala stažení ruských rozmístění v okolí Kyjeva.

Jednou kousneš, podruhé uštkneš – Putinova předběžná podmínka předpokládá, že nové územní skutečnosti by měly být zafixovány mezinárodními smlouvami. Moskva je připravena jednat až poté, co Kyjev formálně oznámí NATO, že upouští od záměru usilovat o členství. Rusko očekává úplné zrušení sankcí.

Je zřejmé, že mírové podmínky Ruska jsou přinejmenším částečně založeny na určitých předpokladech, které jsou pro Ukrajinu a její mentory pravděpodobně nesplnitelné. Lze tedy pravděpodobně očekávat další přitvrzení mírových podmínek, pokud ruská vojska dosáhnou dalších úspěchů na bojišti. Mezitím Moskva signalizuje svým západním protivníkům nevyhnutelnost masivního překreslení rusko-ukrajinské hranice jako základu míru.

Není překvapením, že západní mocnosti považují Putinovy mírové podmínky za ultimátum, ačkoli je ruská diplomacie propaguje jako důležitou mírovou iniciativu. Je pečlivě načasována, právě když skončil summit G7 v italském Borgo Egnazia a v předvečer Západem sponzorovaného „mírového setkání“ v Bürgenstocku.

Prognóza vlivného politika, který je od roku 2016 místopředsedou Dumy a potomkem slavného ruského rodu, Pjotra Tolstého (pravnuka Lva Tolstého), je, že Moskva bude příště volat pouze po kapitulaci ukrajinských sil.

Nálada v Moskvě se stala bojovnou, protože EU na soustavné popichování Washingtonu nezadržitelně směřuje ke konfiskaci ruských zmrazených aktiv v západních bankách – údajně pro uspokojení potřeb Ukrajiny, ale ve skutečnosti na úhradu obrovských výdajů, které Washingtonu vznikly v souvislosti s jeho zástupnou válkou.

V komuniké ze summitu G7 se zdůrazňuje, že „za přítomnosti prezidenta Zelenského jsme se rozhodli dát k dispozici přibližně 50 miliard USD s využitím mimořádných výnosů z imobilizovaných ruských státních aktiv, čímž jsme vyslali prezidentu Putinovi jednoznačný signál. Zintenzivňujeme naše společné úsilí o odzbrojení a zneškodnění ruského vojensko-průmyslového komplexu.“

Formulace G7 je bílá lež. To, co se odehrává, je finanční podvod století a největší krádež peněz v

dějinách. Parta novodobých lupičů doslova shrábne asi 260 miliard dolarů ruských státních aktiv a dá jim barvu právního překladu tím, že jim v procesu přisoudí status finanční záruky za americkou půjčku Ukrajině, čímž hrubě poruší mezinárodní finanční právo, které by v konečném důsledku naplnilo kapsy amerického vojensko-průmyslového komplexu a politiků.

Stačí říci, že Washington si ze své zástupné války na Ukrajině dělá samofinancující a nákladný podnik, jehož ručiteli jsou Evropané. Washington tím zasazuje velkou ránu ruské národní cti a hrdosti. Velkou otázkou je, kam se Rusko vzhledem ke své „kultuře vysokého kontextu“ vydá?

Jednou ze sotva postřehnutelných elips v Putinově pátečním projevu bylo, že svou dlouhou rekapitulaci západních zrad nechal viset ve vzduchu bez poznámky pod čarou, jak se Rusko vůbec historicky dostalo do tak žalostné situace.

Pokud bylo ochotné podvolení se lavině národních ponížení způsobeno pouze slabostí Ruska, je to jistě minulost. Dnes Rusko stojí vysoko jako čtvrtá největší světová ekonomika, velká vojenská mocnost a jediná mocnost na planetě se strategickou schopností proměnit USA v termonukleární popel. Přesto přísluhovači jako generální tajemník NATO Jens Stoltenberg Rusku vyhrožují, že stojí v čele „jaderné aliance“.

Právě zde je třeba správně pochopit objasnění Putinova projevu od předsedy Rady bezpečnosti Dy Dmitrije Medveděva – „o tom, co ve svém projevu opatrně naznačil (Putin)“.

Medveděv uvedl čtyři klíčové body:

Nová území, která se od roku 2022 stala součástí Ruska, „jimi zůstanou navždy“.

Pro kyjevský režim se vyvíjí „katastrofický scénář“.

Sanitární zóna, kterou Rusko vytvoří na svých západních hranicích, aby zabránilo teroristickým útokům, se může rozšířit až k ukrajinským hranicím s Polskem, tedy k nástupišti hrozeb NATO vůči Rusku.

„Prezident to [osud západní Ukrajiny] přímo neřekl, ale je zřejmé, že taková území, pokud si to budou přát tam žijící lidé, se mohou stát součástí Ruska.“

Zcela jistě není náhodou, že Putin přistál v Pchjongjangu dnes ráno – nebo že, ruská Tichomořská flotila zahájila rozsáhlé námořní cvičení ode dneška do 28. června v Tichém oceánu, v mořích Japonska a Ochotska.

V souvislosti se svou státní návštěvou Severní Koreje Putin v článku pro severokorejský list Rodong Sinmun napsal: „Vysoce oceňujeme neochvějnou podporu KDR ruské speciální vojenské operaci na Ukrajině... Budeme... společně vystupovat proti nelegitimním jednostranným omezením [čti sankcím] a utvářet architekturu rovné a nedělitelné bezpečnosti v Eurasii.“

Mimochodem, pokud Severní Korea, která je jadernou mocností, figuruje v prvním okruhu ruského strategického kalkulu jako spojenec, může být Írán, který je zemí s prahovou jadernou hodnotou, daleko za ní – a co je důležité, jaká by mohla být jeho alchymie? Rusko totiž varovalo, že dá asymetrickou odpověď na útok na své území západními zbraněmi, kterým údajně pomáhá personál NATO – což nemá obdoby ani v době vrcholící studené války – a generální tajemník NATO jej otevřeně a hlasitě podporuje.

V knize Strobea Talbotta *The Russia Hand* (2002) vypráví o jedné poznámce Billa Clintona během návštěvy amerického prezidenta v Moskvě v roce 1995. Clinton Talbottovi s použitím oblíbené metafory řekl, že podle jeho instinktu ruské elity tručují a už nemohou snést „sračky“, které se jim cpou do chřtánu. Rozšíření NATO na východ bylo v té době v Bílém domě skutečně již na rýsovacím prkně.

Rusku však trvalo další čtvrtstoletí až do února 2022, než se americkému šikanování postavilo. Pro jistotu dodejme, že Medveděvova upřímná „anotace“ se nemohla obejít bez souhlasu Putina.

Výzvou pro příští dva roky je, že Rusko může přecenit ochotu USA a EU ustoupit jeho legitimnímu požadavku na rovnou a nedělitelnou bezpečnost.

Na druhou stranu by Moskva v dlouhodobější perspektivě neměla podceňovat tvrdošíjné odmítání upadajících evropských mocností – Velké Británie, Francie a Německa – přijmout vzestup Ruska jako přesvědčivou geopolitickou realitu, s níž se musí smířit.

Maďarský premiér Viktor Orban trefně odhaduje, že bude naprostou naivitou předpokládat, že nové vedení EU zmírní politiku vůči Ukrajině a Rusku, a to navzdory vzestupu pravicových stran v nedávných volbách do Evropského parlamentu.

AUTOR: Melkulangara K. Bhadrakumar

Překlad: zvedavec.news

[ZDROJ](#)